

Sygn. akt II KK 482/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Małgorzata Czartoryska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego

w sprawie **T. K.**

skazanego z art. 87 § 2 k.k.s i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 stycznia 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 8 marca 2022 r., sygn. akt VI Ka 581/20

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 536/15,

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie w postępowaniu odwoławczym;

II. zasądza zwrot oskarżonemu uiszczonej opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2020 r. Sąd Rejonowy w Legionowie w sprawie sygn. akt II K 536/15 uznał oskarżonego T. K. za winnego popełnienia czynów wyczerpujących dyspozycję:

1) art. 87 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., za którego popełnienie skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 499 z późn. zm.) w zw. z art. 12 § 1 k.k., za którego popełnienie skazał oskarżonego, a na art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 499 z późn. zm.) wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3. art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., za którego popełnienie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

4. art. 270 § 1 k.k. (zdarzenie z dnia 16.12.2013 r – dopisek SN) za którego popełnienie skazał oskarżonego i wymierzył mu na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto sąd ten uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k., zarzucanego mu w pkt V a/o, a polegającego na tym, że w dniu 20 grudnia 2013 r. w W., podrobił na elektronicznym urządzeniu typu „daiad” dokument - pokwitowanie w formie elektronicznej, składając podpis osoby o nazwisku „N.”, jako osoby uprawnionej do odebrania przesyłki U. nr: [...], w celu jego użycia jako autentyczny.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w wyroku tym orzeczono także wobec oskarżonego T. K. karę łączną w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz rozstrzygnięto o przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego w kwocie 3900 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w części skazującej oskarżonego wskazał na:

„obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez bezpodstawną odmowę przyznania prymatu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie:

a) wskazania, iż oskarżony nie znał danych osób z którymi współpracował w celu przemytu na teren Polski produktów leczniczych, które nie posiadały pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na terenie Polski i Unii Europejskiej, a jego udział w tym procederze był niewielki,

b) w jakim oskarżony stwierdził, iż przekazywał oskarżonym M. K. i R. M. pieniądze,

c) w jakim oskarżony nie wiedział co znajduje się w przesyłkach oraz nie popełnił czynów opisanych w pkt III i IV zarzutów;

i uznaniu, że pozostawały one w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i stanowiły jedynie linię obrony przyjętą na potrzeby niniejszego postępowania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do ustalenia, że T. K. nie popełnił czynów opisanych w pkt 1,2,3,4 wyroku,

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez bezpodstawną odmowę przyznania prymatu wiarygodności części zeznań świadka K. K. oraz dokonanie błędnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego oceny dowodu z zeznań tego świadka w zakresie w jakim wskazał, że możliwe jest, iż to on, a nie oskarżony T. K. w dniu 16 grudnia 2013 r. w W. podrobił na elektronicznym urządzeniu typu „daiad” dokument - pokwitowanie w formie elektronicznej, składając podpis osoby o nazwisku „N.”, jako osoby uprawnionej do odebrania dwóch przesyłek U. nr: [...] oraz [...], podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, iż T. K. nie dopuścił się czynu wskazanego w pkt 3 i 4 wyroku,

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oraz logiki oceny dowodu z zeznań T. F. w zakresie, w jakim zeznał on, iż nie był świadkiem sytuacji, w której oskarżony T. K. w dniu 16 grudnia 2013 r. w W. podrobił na elektronicznym urządzeniu typu „daiad” dokument - pokwitowanie w formie elektronicznej, składając podpis osoby o nazwisku „N.”, jako osoby uprawnionej do odebrania dwóch przesyłek U. nr: [...] oraz [...], podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu

powinna prowadzić do wniosku, iż T. K. nie dopuścił się czynu wskazanego w pkt 3 i 4 wyroku,

4. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego T. K., w szczególności wątpliwości dotyczących świadomości i wiedzy oskarżonego co do legalności przedmiotów zawartych w przesyłkach oraz wątpliwości dotyczących podrobienia podpisu oraz podżegania do jego podrobienia na elektronicznym urządzeniu typu „daiad” dokumentu - pokwitowania w formie elektronicznej, poprzez podpisanie się za osobę o nazwisku „N.”, jako osoby uprawnionej do odebrania dwóch przesyłek U. nr: [...] oraz [...], w celu jego użycia jako autentyczny.

błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

- 1) T. K. miał wiedzę oraz świadomość jaki towar znajduje się w przesyłkach, podczas gdy brak jest jednoznacznych dowodów, iż oskarżony posiadał informacje na ten temat, a tym samym dopuścił się zarzucanych mu czynów z pkt 1 i 2 wyroku,
- 2) T. K. umyślnie popełnił przestępstwo skarbowe, podczas gdy brak jest jednoznacznych dowodów, iż oskarżony działał umyślnie, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania przez Sąd I instancji nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.,
- 3) domniemane podżeganie K. K. przez T. K. w dniu 16 grudnia 2013 r. w W. do podrobienia podpisu na elektronicznym urządzeniu typu „daiad” dokumentu - pokwitowania w formie elektronicznej, poprzez podpisanie się za osobę o nazwisku „N. ” jako osobę uprawnioną do odebrania dwóch przesyłek U. nr: [...] oraz [...], w celu jego użycia jako autentyczny, wskazuje, że oskarżony należał do grupy pozostałych nieustalonych osób, które działały na rzecz firmy I. Sp. z o.o., podczas gdy sam fakt domniemanego podżegania nie może jeszcze implikować, iż oskarżony działał na rzecz firmy I. Sp. z o.o.”

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w pkt 1,2,3,4 wyroku czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze pozwalającym na zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyrokiem z dnia 8 marca 2022 r., sygn. akt VI Ka 581/20, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w całości, postawił w kasacji zarzuty:

- „1) rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegające na nienależytym rozważeniu zarzutów postawionych w apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu I Instancji, które to zaniechanie spowodowało, iż niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnięto na niekorzyść skazanego, pomimo że Sąd II instancji w uzasadnieniu wyroku wprost stwierdził, że żaden ze zgromadzanych w sprawie dowodów nie wskazywał na bezpośrednie sprawstwo skazanego, a nadto brak jest jednoznacznych dowodów co do umyślnego działania skazanego, a sam proces miał charakter poszlakowy;*
- 2) rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegające na nienależytym rozważeniu zarzutów postawionych w apelacji wniesionej od wyroku Sądu I Instancji, które to zaniechanie spowodowało, iż niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnięto na niekorzyść skazanego, w szczególności przez uznanie, że ocena zeznań świadka K. K. złożonych w postępowaniu sądowym wymaga większej dozy ostrożności od tych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i w sposób niebudzący wątpliwości prowadzi do przekonania o sprawstwie skazanego;*
- 3) rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegające na wskazaniu w toku kontroli instancyjnej, iż podniesione przez obrońcę w apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z ustaleniami i wnioskami Sądu I instancji, stojącą w sprzeczności z procesową zasadą oceny dowodów, podczas gdy poszlakowy charakter procesu, w którym nie ma bezpośrednich dowodów winy, gdyż poszlaki są dowodami niepełnymi, na podstawie których można jedynie wnioskować o winie, nie pozwala na ocenę postawionych w apelacji obrońcy zarzutów wyłącznie w kategoriach polemiki nie mogącej doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia;*

- 4) *rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na zaniechaniu rozważenia przez Sąd II instancji zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy w Legionowie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającego na dowolnej, a nie swobodnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie dowodu z zeznań świadka T. F. w zakresie, w jakim zeznał on, iż nie był świadkiem sytuacji, w której skazany w dniu 16 grudnia 2013 r. w W. podrobił na elektronicznym urządzeniu „daiad” dokument w formie elektronicznej składając podpis „N.”, jako osoba uprawniona do odebrania przesyłek U. nr: [...] oraz [...], podczas gdy zgodnie z naruszonym przepisem Sąd odwoławczy obowiązany był rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, któremu to obowiązкови nie podołał;*
- 5) *rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na zaakceptowaniu w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w stwierdzeniu, iż za pomocą logicznej dedukcji wyciągnięto wnioski świadczące o popełnieniu przez skazanego przypisanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy sprawstwo skazanego w niniejszej sprawie (o charakterze poszlakowym) zostało ustalone wyłącznie w oparciu o dowody pośrednie niepotwierdzające wprost i w sposób bezpośredni umyślnego sprawstwa przypisanego skazanemu aktem oskarżenia czynu;*
- 6) *rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na zaabsorbowaniu rozstrzygnięcia Sądu I instancji obejmującego niedającą się usunąć wątpliwość co do wiedzy i świadomości skazanego w przedmiocie legalnego pochodzenia przedmiotów zawartych w przesyłkach oraz obejmującego podrobienie podpisu na urządzeniu elektronicznym typu „daiad” za osobę o nazwisku N. jako uprawnioną do odbioru dwóch przesyłek U. nr [...] oraz [...] w celu użycia za autentyczny.*
- 7) *rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. polegające na zaakceptowaniu w toku kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia Sądu I instancji w*

przedmiocie zastosowania wobec skazanego obligatoryjnego obostrzenia kary w sytuacji niedającej się usunąć wątpliwości co do umyślności działania skazanego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Stanowisko to podtrzymał w toku rozprawy kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, a o takim jej charakterze zdecydowały zarzuty postawione w punktach 2, 3 i 6. Na wstępie trzeba stwierdzić, że kasacja daleka jest od doskonałości, a zwłaszcza precyzji w opisanu i wykazaniu zaistniałych w toku postępowania odwoławczego uchybień mających postać rażącego naruszenia prawa oraz wykazania spójnym wywodem, dlaczego uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku. Dodać należy również, że nagromadzenie zarzutów kasacji, rozbicie ich na różne elementy, które w opisie zarzutów są wzajemnie pomieszane, ujmowanie zarzutów bez logicznej i prawnej konsekwencji (np. pierwszy i drugi zarzut kasacji oparty na art. 5 § 2 k.p.k. gdy pozostałe dotyczą odniesienia się sądu odwoławczego do zarzutów naruszenia w sferze kontroli odwoławczej przepisów art. 7 i 410 k.p.k.) nie sprzyjało uchwyceniu zasadniczych kwestii (uchybień) na jakich zbudowano konstrukcję zarzutów kasacji. Jednak analiza tych zarzutów, zwłaszcza zaś zarzutów z pkt 2, 3 i 6 w połączeniu z treścią uzasadnienia (strony 9 -11) pozwala ustalić zasadnicze uchybienie mające postać z art. 523 § 1 k.p.k., które lokowane jest jako rażące naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Otóż jest bezsporne, że w swojej apelacji obrońca oskarżonego wyraźnie wskazywał na brak dowodów co do świadomości oskarżonego w zakresie zawartości przesyłek oraz legalności ich wprowadzenia na polski obszar celny (zarzuty z pkt 1 c oraz 4 apelacji). Była to w istocie najistotniejsza kwestia, mocno artykułowana w apelacji, która wymagała rzeczowego oraz wnikliwego ustosunkowania się do niej w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, zwłaszcza gdy dostrzeże się, że oskarżonemu w pkt 2 wyroku sądu *meriti* przypisano przestępstwo pomocnictwa do wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych,

które nie posiadały pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na terenie Polski (czyn z art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne – dalej jako pr.farm.), a z żadnego dowodu omówionego przez sąd pierwszej instancji wprost nie wynikało, aby oskarżony miał świadomość zawartości towaru w odprawianych przesyłkach. Tymczasem, o ile w uzasadnieniu wyroku sądu *ad quem* znalazła się argumentacja, która wskazywała na to, oskarżony miał świadomość uczestniczenia w procederze nielegalnym, tj. odprawiania towaru, który jest zabroniony, albo od którego odprawiający nie chce uiszczać prawidłowych należności celno-podatkowych (por. logiczne wywody w części 3.2 formularza – strona 3-5 tej części formularza), co zresztą można było wywnioskować z treści samych wyjaśnień oskarżonego (tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym), o tyle w stanowisku sądu odwoławczego nie można znaleźć odpowiedzi z czego sąd ten wyprowadza świadomość skazanego, że w paczkach tych były suplementy oraz leki, których przywóz na teren Polski nie był dozwolony. Sąd odwoławczy przyjął istnienie świadomości oskarżonego „co do towaru” ale nie podał dowodu w oparciu o który takie ustalenia poczynił. Sam fakt świadomości uczestniczenia oskarżonego w nielegalnym przedsięwzięciu wprowadzenia na teren Polski określonych towarów jest oczywisty, ale dla przyjęcia pomocnictwa do przestępstwa z art. 124 pr. farm. konieczne było udzielenie odpowiedzi obrońcy jakie dowody wykazują, iż oskarżony miał świadomość zawartości w przesyłkach niedozwolonych leków i suplementów. Żaden z przywołanych dowodów takiej wiedzy nie wykazuje. Ma zatem rację obrońca w zarzucie szóstym kasacji, że w tym zakresie sąd *ad quem* rażąco naruszył przepis art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k., albowiem nie rozpoznał istoty zarzutu z pkt 1 lit. c apelacji (naruszenie prawa procesowego) oraz z pkt 1 w zakresie błędnych ustaleń faktycznych. Nie trzeba wykazywać szerzej, że już to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Jest przecież jasne, że o ile bezdyskusyjne dla obu sądów staje się uczestnictwo skazanego w procederze opisanym w pkt 1 wyroku, o tyle brak możliwości przypisania świadomości co do zawartości przesyłek podaje pod wątpliwość możliwość przypisania czynu z pkt 2 aktu oskarżenia. Co więcej, kwestia zawartości przedmiotu oszustwa celnego jest elementem typu czynu zabronionego z art. 87 § 2 k.k.s. (towar, co do którego istnieje reglamentacja pozataryfowa), który

winien być wykazany w postępowaniu dowodowym, a co do którego winien również wypowiedzieć się sąd odwoławczy w kontekście zarzutów apelacji. Podobnie skarżący powinien otrzymać odpowiedź sądu odwoławczego (art. 433 § 2 k.p.k.) co do zasadności przyjęcia nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w sytuacji, gdy w apelacji podnoszono brak świadomości oskarżonego co do zawartości przesyłek, a zatem także wartości uszczuplenia należności podatkowych wyrządzonych przestępstwem oszustwa podatkowego (art. 56 § 1 k.k.s.).

Niezależnie od tego powodu uchylenia zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego trzeba także podkreślić, że kontrola odwoławcza w zakresie czynów z pkt III i IV aktu oskarżenia (pkt III i IV wyroku sądu pierwszej instancji) również nie spełniła standardu z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. W końcowych fragmentach uzasadnienia w części 3.2. formularza uzasadnienia wyroku przedstawione zostały racje sądu drugiej instancji w zakresie przypisania skazanemu dwóch czynów, tj. przestępstw z pkt III i IV aktu oskarżenia. Kluczowym dowodem w tym zakresie były – według sądu odwoławczego (podobnie jak sądu pierwszej instancji) – zeznania K. K. z postępowania przygotowawczego, przy czym także te zeznania z postępowania sądowego sprawstwa T. K. nie wykluczały (takie stwierdzenie zawarł sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku). Takie stanowisko nie jest rzetelnym rozpoznaniem zarzutu apelacji z pkt 2 apelacji (a w konsekwencji także zarzutu z pkt 3 apelacji w zakresie zarzutów co do błędów w ustaleniach faktycznych). Wystarczy bowiem odwołać się do zeznań K. K. z postępowania przygotowawczego (one stały się podstawą ustaleń faktycznych; k. 398-399, 3040-3041) by stwierdzić, że kwestia podżegania do popełnienia przestępstwa nie jawi się jako tak oczywista, jak przedstawił to sąd odwoławczy. Świadek ten wprawdzie podał, że T. K. polecił mu aby to on podpisał odbiór przesyłki jako „N.” (k. 399), ale przecież już w trakcie konfrontacji w toku postępowania przygotowawczego podał, iż K. nie mógł mu nic polecić bo nie był jego przełożonym, a ponadto nie odebrał tej uwagi jako nakazu podpisania jako namowy do popełnienia przestępstwa, ale chodziło o to, by znaleźć rozwiązanie problemu w firmie. Ten fragment zeznań nie został poddany ocenie przez oba orzekające w sprawie sądy w kontekście przestępstwa podżegania, a przecież należało te zeznania ocenić także z

uwzględnieniem faktu, iż to przecież K. K. wydał przesyłki w dniu 16.12.2013 r. i do jego obowiązków należało umieścić dane osoby, której przesyłkę wydano; zatem stwierdzenie K. trzeba było oceniać także na tle tej okoliczności, czego nie uczyniono. Jeżeli przy tym dostrzeże się stanowisko sądu odwoławczego, który nie zanegował, aby zeznania K. K., które ten złożył w toku postępowania sądowego mogły wykluczyć przyjęcie sprawstwa czynów z pkt III i IV aktu oskarżenia przez K., to trudno nie zgodzić się z zarzutem drugim i trzecim kasacji. W toku postępowania sądowego K. K. zeznał bowiem, że nie wyklucza on sytuacji, iż także drugi podpis na przesyłkach po raz pierwszy odbieranych na nazwisko „N.” (czyli 16.12.2013 r.- uw. SN) on złożył. Wyraźnie to wynika z zeznań na k. 3955, gdzie świadek podaje, że po tym zdarzeniu za jakiś czas pojawiła się druga taka podwójna przesyłka (chodziło zatem o 20.12.2013 r. – uw. SN). Po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego świadek zeznał dalej, że w tej pierwszej sytuacji mógł złożyć na jednej z przesyłek podpis i była to sytuacja z drugą przesyłką z pakietu tych przesyłek, które odprawiane były za pierwszym razem (16.12.2013 r.); w dalszym ciągu - po okazaniu podpisów - jednoznacznie jednak wskazał, który podpis jest jego. W takiej sytuacji sąd odwoławczy powinien zająć jednoznaczne stanowisko co do kwestii wiarygodności zeznań K. K. z postępowania sądowego, a nie twierdzić, że nie wykluczają one sprawstwa obu czynów z pkt III i IV aktu oskarżenia, czy także złożenia obu podpisów w dniu 16 grudnia 2013 r. Z tego powodu także oba te zarzuty kasacji (pkt 2 i 3) okazały się trafne, co zważywszy na oczywistą kwestię możliwego wpływu tego uchybienia na treść rozstrzygnięcia co do czynów z pkt III i IV aktu oskarżenia, musiało skutkować uwzględnieniem kasacji także co do tej części prawomocnego wyroku.

W toku ponownego postępowania odwoławczego sąd drugiej instancji w sposób rzetelny, zgodny z wymogiem z art. 433 § 2 k.p.k. rozpozna zarzuty wniesionych apelacji, przy czym z uwagi na niewniesienie kasacji na niekorzyść nie będzie mógł orzekać na niekorzyść oskarżonego K..

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku.